

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ «ΣΧΕΔΙΟ»

π. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἰρέσεων

Δέν εἶναι τυχαῖο οὔτε συμπτωματικό ὅτι κατά καιρούς αὐξάνονται κατακόρυφα οἱ ἐκπομπές «θρησκευτικοῦ περιεχομένου» στά διάφορα «κανάλια». Μερικοί δημοσιογράφοι χωρίς εἰδικές γνώσεις σέ θέματα πίστεως καί συνομιλητές ἀπερίγραπτοι συνθέτουν «πάνελ» γιά νά μιλήσουν, ἀπό τή «μιά» καί ἀπό τήν «ἄλλη πλευρά», πάνω σέ ὑψηλά καί λεπτά θέματα τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως. Ἡ ἐπιλογή τῶν θεμάτων καί τῶν προσώπων προδίδει ἀμέσως τόν σκοπό τῆς ἐκπομπῆς. Εἶναι ὀλοφάνερος συνήθως ὁ στόχος μερικῶν δημοσιογράφων πού δέν συντονίζουν ἀπλῶς τή συζήτηση, ἀλλά ἐπιβάλλουν τίς θέσεις τους. Ὅδηγοῦν τούς συνομιλητές τους καί κατ' ἐπέκταση τούς τηλεθεατές τῆς προκατασκευασμένης ἐκπομπῆς σέ συγκεκριμένο ἀντιχριστιανικό καί ἀντιεκκλησιαστικό στόχο. Ἄλλοτε ὑποστηρίζουν ὅτι θέλουν νά χτυπήσουν τά «κακῶς κείμενα», οἰκειοποιούμενοι ρόλο εἰσαγγελέως καί ὅτι κινοῦνται ἀπό ἀγάπη πρὸς τήν Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἄλλωστε οἱ ἴδιοι «εἶναι χριστιανοί» (ἔτσι λένε). Ἄλλοτε, μέ τό πρόσχημα τῆς ἐνημερώσεως τῶν τηλεθεατῶν ἀναλαμβάνουν νά «ἀναλύσουν» θεμελιώδεις διδασκαλίες ἢ ἰερές παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας μέ στόμφο θεολογικῆς αὐθεντίας.

Ἀπορεῖ κανεῖς καί διερωτᾶται: Ποίος εἶναι ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀνεύθυνης προσεγγίσεως τῶν θεμάτων τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀπό ἀνθρώπους ἐν πολλοῖς ἄγευστους θεολογικῆς καταρτίσεως, πού ἴσως δέν ἔχουν κᾶν ἀναγνώσει τά βασικά κείμενα τῆς Πίστεώς μας; Πῶς εἶναι σέ θέση νά κρίνουν ἂν αὐτά πού λέγονται, ἐνίοτε ἀπό ἡμιμαθεῖς συζητητές, ἀνταποκρίνονται στήν ἀλήθεια; Πῶς εἶναι δυνατόν, φερ' εἰπεῖν, νά κρίνουν ἂν αὐτό πού λέει ἕνας Ὁρθόδοξος κληρικός εἶναι ὀρθό κι ἂν ἡ ἀρνητική τοποθέτηση τῆς «ἄλλης πλευρᾶς», φερ' εἰπεῖν ἑνός φανεροῦ ἢ κρυφοῦ «νεοειδωλολάτρη», στηρίζεται στήν ἀντικειμενικότητα ἢ εἶναι σκέτη διαστρέβλωση ἢ ἀπόκρυψη τῆς ἀλήθειας μέχρι καί λάσπη μίσους;

Συχνά ἐπιδιώκουν νά ἐπιβάλουν στούς προσκεκλημένους τους αὐτό πού οἱ ἴδιοι νομίζουν ὀρθό πάνω σέ θέματα θρησκευτικῆς πίστεως. Ἀντιρρήσεις καί ἄλλες γνώμες δέν ἐπιτρέπονται ἐκτός ἀπό ἐκείνων τοῦ δημοσιογράφου καί ὅσων συμφωνοῦν μαζί του, πού κατά... σύμπτωση εἶναι «ὀπαδοί ἀποκρυφιστικῶν καί παραθρησκευτικῶν ομάδων» ἢ «ἀνοιχτά μυαλά». Ἄραγε, θά ἦταν αὐτό παραδεκτό ἂν γινόταν μιά συζήτηση πάνω σέ ἰατρικά θέματα, σέ θέματα πυρηνικῆς φυσικῆς, νομικῆς, σεισμολογίας, κ.λπ.;

Κι ἔπειτα εἶναι τό ἄλλο: Πρέπει ν' ἀκουστῆ, λένε, καί «ἡ ἄλλη πλευρά». Ἔτσι ὁ δημοσιογράφος παρουσιάζεται ὡς «οὐδέτερος» ἢ «ἀντικειμενικός», πού δέν ἀνήκει δηλαδή οὔτε στή μιά οὔτε στήν «ἄλλη πλευρά» καί προκαλεῖ δύο ἐκπροσώπους ἀντιθέτων θέσεων νά ἐκφραστοῦν πάνω στό ἴδιο θέμα. Δηλαδή, ἡ διαβεβαίωση ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος Χριστιανός μένει μετέωρη;

Τί θά περίμενε ἄραγε ὁ ἀκροατής νά ἀκούση ἀπό ἕνα «ἀρχαιολάτρη» πάνω στό θέμα τοῦ Ἁγίου Φωτός ἢ τῶν θαυμάτων ἢ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας κ.ο.κ.;

Συχνά διαπιστώνει κανεῖς ὅτι αὐτές οἱ λεγόμενες «στρογγυλές τράπεζες» καταντοῦν ἀρένες ἀνεπίτρεπτων διαπληκτισμῶν στούς ὁποίους ἐκτοξεύονται ἀνακρίβειες, ὕβρεις, ψεύδη, λάσπη, εἰρωνεῖες. Κι ὅταν στή συζήτηση «παίρνει πόντους» ἡ Ὁρθόδοξη θέση τότε ἐπιστρατεύονται ἢ ἡ εἰρωνεία ἢ κάποιο ἄσχετο «ἀνεπίτρεπτο γεγονός», γνήσιο ἢ κατασκευασμένο, κατά προτίμηση «ρόζ» ἢ «οἰκονομικό», πού ἀποδίδεται ἀβασάνιστα σέ κάποιον κληρικό, ὥστε νά «σπάσει» τήν ἀντίσταση τοῦ Ὁρθοδόξου συνομιλητή. Ἄλλο μέσο ἀποδυναμώσεως τῆς Ὁρθόδοξης θέσης εἶναι τό διάλειμμα «γιά τήν ἀνάγκη τῶν διαφημίσεων».

Ἔτσι λοιπόν πολύ συχνά προβάλλονται τηλεοπτικές ἐκπομπές, πού στοχεύουν τάχα νά «φωτίσουν» τούς τηλεθεατές πάνω σέ πολλά «θρησκευτικά» θέματα. Ἄλλες ἀπ' αὐτές εἶναι μαγνητοσκοπημένες κι ἄλλες ζωντανές. Σ' αὐτές τίς τελευταῖες ὑπάρχει καί ἡ εὐχέρεια νά βρεθοῦν κάποιοι «εἰδοποιημένοι» ἢ «θαυμαστές» πού θά κάνουν καί μερικά τηλεφωνήματα γιά νά συγχαροῦν γιά τή «θαυμάσια καί ἐπιτυχημένη» ἐκπομπή καί νά θέσουν καί μερικά ἐρωτήματα ἢ νά σχολιάσουν «ἐλεύθερα» τά λεγόμενα. Βεβαίως εἶναι ἐξασφαλισμένη ἡ ἐπιλογή ἐκείνων πού θά ἀκουστοῦν, ὥστε νά μή «χαλάσουν τήν ἐκπομπή». Κι ἂν κάποιος, κατά λάθος, περάσει «στόν ἀέρα», τότε ἢ «δέν ξέρει τί λέει» ἢ αὐτά πού λέει μπορεῖ νά εἶναι σωστά, ἀλλά ἡ «ἄλλη πλευρά» ἔχει ἄλλη γνώμη.

Τίθεται λοιπόν τό ἐρώτημα: Γιατί αὐτός ὁ «συνωστισμός» καί τό «στήσιμο» αὐτῶν τῶν δῆθεν θρησκευτικῶν ἐκπομπῶν; Ἴσως μιά εὐκολή ἀπάντηση θά ἦταν ὅτι αὐτό τό εἶδος τῶν ἐκπομπῶν «πουλάει», ἀνεβάζει τήν ἀκροαματικότητα. Ἀκόμη ἕνας «ἀγαθός λογισμός» θά ἦταν ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θρησκευεῖ περισσότερο σήμερα καί ἐνδιαφέρεται γιά μεταφυσικά θέματα. Κι αὐτό εἶναι ἀληθές, ἂν καί αὐτό πού φαίνεται ὡς θρησκευτικό συναίσθημα δέν εἶναι πάντοτε ὀρθή πίστη. Ἐνίοτε αὐτό τρέφεται μέσα σέ νόθες θρησκευτικές καταστάσεις, πού δέν εἶναι ἄμοιρες δεισιδαιμονίας ἢ αἰρέσεως καί ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ σύγχυση ἢ μιά νοσηρή κατάσταση.

Ὅμως ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νά προσθέσωμε καί ἕναν ἄλλο λόγο:

Κατά τή γνώμη μας ὑπάρχει ἀπό μερικούς ἕνα καλά μελετημένο σατανικό σχέδιο: Ἡ φθορά καί ἡ διάβρωση τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μας,

τῶν Ἱερῶν Προσώπων τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν παραδόσεών μας. Ἡ ἔκφραση καί ὁμολογία τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως θεωρεῖται συχνά σκοταδισμός καί μεσαιωνισμός. Ἡ ἄσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται μισαλλοδοξία καί «καταπάτηση τῆς ἐλευθερίας» τῶν «θρησκευτικῶν μειονοτήτων». Ἡ διατήρηση τῆς πολιτιστικῆς ταυτότητάς μας, πού εἶναι σφραγισμένη ἀπό τήν Ὁρθόδοξη πίστη μας, θεωρεῖται τροχοπέδη στήν εὐρωπαϊκή πορεία μας. Ἡ ἑλληνική παιδεία χρειάζεται «ἐκσυγχρονισμό», ἡ διδασκόμενη στά παιδιά μας ἑλληνική ἱστορία «ἀποκάθαρση» καί «ἀντικειμενικότητα».

Ὁ Ἑλληνικός λαός αἰῶνες τώρα ἀνθίσταται στήν ἀλλοτρίωση καί στήν παγκοσμιοποίηση μέ τή θρησκεία του καί τή γλώσσα του. Κάπου ἀκούστηκε ὅτι οἱ δύο αὐτές «ἀντιστάσεις» τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἀνάγκη νά συντριβοῦν. Ἐνας ἀπό τούς καλύτερους λοιπόν τρόπους γιά τήν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ στόχου εἶναι νά ἐπιστρατευοῦν μερικοί πού θά χρηστοῦν «μόνιμοι συζητητές» καί θά γυρίζουν ἀπό κανάλι σέ κανάλι, λέγοντας πάντα τά ἴδια καί τά ἴδια, σέ τηλεθεατές πού δέν μποροῦν νά ἐρευνήσουν τήν ἀκρίβεια τῶν λεγομένων, ὥστε νά γκρεμίσουν ὅ,τι ἔχει σχέση μ' αὐτό πού λέγεται Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα.

Καί κατά σύμπτωση (!) πολλοί ἀπ' αὐτούς εἶναι συνήθως «ἀρχαιολάτρες», ἀποκρυφιστές, ἀστρολόγοι, θεραπευτές, μελλοντολόγοι, κ.ο.κ. Ἐνα εἶναι τό προσόν τους ὅτι ξέρουν καλά τήν τέχνη πού λέγεται «χειρισμός τοῦ νοῦ». Ἔτσι, πολλές φορές, χωρίς νά τό ἀντιλαμβανόμαστε πέφτομε θύματα ἑνός καλοστημένου σχεδίου γιά τήν ἀποδυνάμωση τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό λυπηρό εἶναι ὅτι μερικά ἐκκλησιαστικά πρόσωπα, ὠθούμενα ἀπό φλογερό ζῆλο Ὁρθόδοξου μαρτυρίας, συμμετέχουν σ' αὐτές τίς βλασφημίες, χωρίς νά ἀντιλαμβάνονται ὅτι μέ τήν παρουσία τους ἐξυπηρετοῦν αὐτό τό «σχέδιο».

Γι' αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά δοθεῖ μεγάλη προσοχή στή συμμετοχή σέ τέτοιου εἴδους ἐκπομπές. Ἡ συμμετοχή πρέπει νά εἶναι ἐπιλεκτική καί νά καλύπτεται μέ τήν παρουσία τῶν κατάλληλων προσώπων. Ὅλοι δέν μποροῦν νά μιλοῦν γιά ὅλα. Οὔτε εἶναι σωστό νά θέλομε νά μιλάμε πάντοτε «εὐκαίρως ἀκαίρως» γιά ὅλα τά θέματα καί μάλιστα ἀπό τηλεοράσεως. Ἡ πρόσκλησή σέ μερικές ἐκπομπές δέν γίνεται πάντοτε μέ ἀγαθούς σκοπούς. Ἰδιαίτερα ἡ παρουσία κληρικοῦ σέ κανάλι θεωρεῖται «ἐκπροσώπηση» τῆς Ἐκκλησίας. Βαρειά ἢ εὐθύνη καί μέγας ὁ κίνδυνος. Ὑπάρχει κίνδυνος νά ἐκτεθεῖ ὄχι μόνο ὁ συγκεκριμένος κληρικός, ἀλλά ὁλόκληρη ἡ Ἐκκλησία. Καί τό «σκάνδαλο» γίνεται τόσο μεγάλο, ὅσο μεγαλύτερο εἶναι τό πλῆθος τῶν τηλεθεατῶν.

Γι' αὐτό ἄς εἴμαστε προσεκτικοί. Ἄς λειτουργοῦμε ὡς Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ. Ἄς μάθωμε πῶς καί πότε νά ἀπαντοῦμε σέ πονηρές προκλήσεις. Ὑπάρχουν ἐκπομπές καί δημοσιογράφοι, εὐτυχῶς ἐλάχιστοι, πού δέν στοχεύουν στήν προβολή τῆς Ἀλήθειας, ἀλλά στήν παραχάραξή

της. Μεγαλοποιούν ἀπροσεξίες κληρικῶν γιά νά ὑποσκάψουν ὕπουλα τήν Ὁρθόδοξη Πίστη στίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀκούγεται πάντοτε ἡ φωνή μας στά κανάλια. Διδάσκει καί ἡ σιωπή. Προσοχή λοιπόν στίς παγίδες. Προσοχή στό «σχέδιο»!